

מסכת סנהדרין

פרק ב משנה ב

הַמֶּלֶךְ לֹא דָן וְלֹא דָנִין אוֹתוֹ, לֹא מַעֲיֵד וְלֹא מַעֲיָדִין אוֹתוֹ, לֹא
חוֹלֵץ וְלֹא חוֹלְצִין לְאִשְׁתּוֹ. לֹא מִיָּבֵם וְלֹא מִיָּבָמִין לְאִשְׁתּוֹ. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם רָצָה לְחַלֵּץ אוֹ לִיָּבֵם, זָכוּר לְטוֹב. אָמְרוּ לוֹ,
אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ. וְאֵין נוֹשְׂאִין אֶלְמָנָתוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, נוֹשֵׂא
הַמֶּלֶךְ אֶלְמָנָתוֹ שֶׁל מֶלֶךְ, שָׁכֵן מְצִינּוֹ בְּדוֹד שְׁנֵשָׂא אֶלְמָנָתוֹ שֶׁל
שָׂאוֹל, שְׁנֵשָׂא־מֶר (שְׁמוֹאֵל ב יב) וְאַתָּנָה לָךְ אֶת בֵּית אֲדֹנֶיךָ וְאֶת
נָשֵׁי אֲדֹנֶיךָ בְּחִיקָה: